

היום זה יום מיוחד
כי עדיין יש דשא ושמיים.
מה יהיה מחר -
אני אשאל את הציפור שלא מביטה בי.

Сегодня особенный день,
Потому что есть трава и небо.
Что будет завтра -
Я спрошу у птицы, что не смотрит на меня.

כשהיא מסתכלת עליי

אני רואה את העיניים שלה, אני רואה את הפנים שלה
אני רואה את השפתיים והשיער שלה, אבל אני לא
יודעת אם אני רואה אותה.
אבל הדבר הכי חשוב זה רק כשהיא מסתכלת עליי,
סוף סוף אני רואה את עצמי.

Когда она смотрит на меня,

Я вижу её глаза, я вижу её лицо,
Я вижу её губы и волосы, но не знаю - вижу ли я её.
Но самое главное - только тогда, когда она
смотрит на меня,
Я наконец-то вижу саму себя.

ילדות היא תקופה נפלאה
 כשפרחי ההרדוף
 רוכנים מעל גופות של שכנים,
 רק אתמול הם עוד עבדו בגינה שלהם.

ילדות היא זמן של תמימות ומשחקים
 כשהכדור קופץ בשמחה
 ונקלע לגופה של ילד,
 שמבטו פילח את השמיים הכחולים לנצח.

(כדי למנוע אי-הבנה - כאן תיארת איך ילדים קטנים מאוד רואים את זה)

Детство - прекрасная пора,
 Когда цветы олеандра
 Склоняются над телами убитых соседей,
 Еще вчера работавших в своём дворе.

Детство - время искренности и игр,
 Когда мячик весело скачет
 И останавливается у тела ребёнка,
 Чей взгляд навсегда проткнул голубое небо.

(во избежание недоразумений - тут описано то, как это выглядит для очень маленьких детей)

ראיתי תצלום של ילדה לא ידועה בעיתון ,
 כל כך קרובה, כל כך אהובה .
 אפילו לא חשבתי שזה יכול לקרות .
 אני כנראה צריכה להאמין יותר בחיים ?

אני מסתכלת ומסתכלת ולא יכולה להפסיק .
 החלטתי בוודאות שאמצא אותה ,
 ונטייל ביער או נשב ליד הי ,
 נדבר ונהיה בשקט .

ביקשתי מהמחברי המאמר לספר לילדה הזו ,
 שאני רוצה לפגוש אותה, לשחק ולהיות חברות ,
 ועכשיו אני יודעת שבעוד כמה ימים נהיה ביחד .
 האם אנחנו נתראה כבר מחר ?
 האם יש טעם לדחות את הפגישה ?
 עד מהרה כתבו לי שהתצלום הזה הוא בן יותר ממאה שנים .

В газете я увидела фотографию незнакомой девочки,
 Такой близкой, такой любимой.
 Даже не думала, что такое бывает.
 Мне нужно, наверное, больше доверять жизни?

Я смотрю, и смотрю, и не могу перестать.
 Я точно решила, что найду её,
 И мы будем гулять по лесу или сидеть у моря,
 Вместе разговаривать и вместе молчать.

Я попросила авторов статьи рассказать этой девочке,
 Что я хочу встретиться с ней, играть и дружить,
 И теперь я знаю, что через несколько дней мы будем вместе.
 Увидимся ли мы уже завтра?
 Есть ли смысл откладывать встречу?
 Вскоре они написали, что этой фотографии больше ста лет.

אין שירת ציפורים בפארק הזה .
 אין רשרוש עלים, אין משחקי ארנבות,
 הרוח הסתבכה בזלזלים ונרגעה.
 אולי העתיד שלי
 קפץ לכאן והתערטל ?

הסלע הקדמוני התחבא,
 מסתכל עליי כמו במראה.
 ינקתי את ההשתקפות שלו,
 וזאת פתאום מתפוצצת בחזה שלי,
 מפזרת ניצוצות-עונג ומנקרת אותי בקור של
 חוטים בצבע זהב.

В этом парке нет пения птиц.
 Нет шелеста листьев, не играют даманы,
 Запутался ветер в тонких ветвях и затих.
 Может быть, моё будущее
 Заглянуло сюда и обнажилось?

Древняя скала притаилась,
 Смотрит в меня, как в зеркало.
 Я впитала в себя её отражение,
 И оно вдруг взрывается в моей груди,
 Рассыпает искры блаженства и пронзает меня паутиной
 золотистых нитей.

יש דבר אחד שלעולם לא אספר לאף אחד,
ולא בגלל שזה סוד.

זה פשוט משהו שאי-אפשר לשקף
לא במילים ולא בציורים,
אפילו לא במנגינה, אפילו לא בליטופים.

זה נושם הריקנות שזורמת כה עמוק בתוכי.
זה מלא בהריקנות ונוצר ממנה זה יוצר מתוך הריקנות את כל מה שאני,
למרות שאי-אפשר לחוות את הריקנות עצמה.
האם היא תישאר כשאני איעלם?
מאוד חשוב לי לדעת את זה, לא יודעת בשביל מה.

Есть то, о чём я никогда никому не расскажу,
И не потому, что это секрет.

Просто это то, что не выразить
Ни словами, ни рисунками,
Ни даже музыкой, ни даже ласками.

Оно дышит пустотой, которая течёт так глубоко во мне.
Оно наполнено пустотой и возникает из неё.
Оно творит из пустоты всё, чем я являюсь,
Хотя саму пустоту чувствовать невозможно.
Останется ли она, когда я исчезну?
Мне очень важно это знать, не знаю зачем.

פעם מזמן הייתי זקנה, היה לי משעממת ואפורה.
אחר כך התבגרתי והייתי חולה מכעס ועצב.
שנים רבות לאחר מכן, הפכתי לנערה וסבלתי
מבדידות וחרדה.
סוף כל סוף, הפכתי לילדה, אני נדהמת מעדינות,
שאין לה סיבה וזה אומר שאי אפשר לשבור או
לקלקל אותה.

עכשיו אני בדרך הארוכה ללידה שלי ואם אגיע לשם,
אמצא עונג באותו הרגע,
כשאני אפול לתוך עצמי ואהפוך לאי-קיום רוטט,
אתמוסס בים, אחבק את כל השמיים.
ואז על בטוח אמצא אותך.

Когда-то давно я была старой, мне было скучно и серо.
Потом я стала взрослой и болела злостью и печалью.
Спустя много лет я стала подростком и мучалась от
одиночества и тревожности.
И вот наконец я - ребёнок, я замираю от нежности,
У которой нет причин, а значит её нельзя сломать и испортить.

Сейчас я на долгом пути к своему рождению, и если
доберусь туда,
То найду блаженство в тот миг,
Когда упаду в себя и стану трепещущим ничто,
Растворюсь в море, обниму всё небо.
И тогда я точно найду тебя.

ילדות מימי קדם
מושיטות לי ידיהן לעזרה,
מאמינות בי ותומכות בנחישותי.

הן לא מזמן התפרצו לתוך חיי,
כשהתרפקתי אל העץ האפרסק,
מאז אני שומעת את הקולות שלהן,
ורואה לידן צלליות של צביים מעודנים.

התמזגו לתוך המחשבות שלי,
העניקו לי את העצמה,
הרגו את הצייתנות בתוכי,
קרבו את ליבנו,
העטו אותי בחיבוקים לוטפניים,
תנו לי מסירות.

היעצר, הזמן. הגיעה התקופה מתי אנחנו חייבים לשמוע,
איך התהום מדברת עם התהום.

Девочки из далёкой древности
Протягивают мне руку помощи,
Верят в меня и поддерживают мою решимость.

Они недавно ворвались в мою жизнь,
Когда я прижалась к персиковому дереву,
И теперь я слышу их голоса,
Вижу силуэты грациозных газелей рядом с ними.

Вливайтесь в мои мысли,
Придайте мне мощь,
Убейте во мне успокоенность,
Сблизьте наши сердца,
Укутайте меня в ласковые объятия,
Подарите мне преданность.

Остановись, время. Пора услышать,
Как бездна говорит с бездной.

עכשיו יש פה רק רשרוש של חול וענפים יבשים.
 ציפור בודדה מסובבת את ראשה בהפתעה.
 שום דבר לא יפריע לה.
 כשהיא פורשת כנפיים עם רעש,
 נקודה אדומה בוהקת מבזיקה על נוצותיה,
 ודועכת בשקט.
 היא אפילו לא תשים לב.

האם אי פעם יהיו אנשים כאן?
 שיחות בבתים, כלבים מצחיקים מתרוצצים?
 אני לא אדע, הרי אני לא אחזור לכאן שוב.
 כאן הדם נספג באוויר,
 והרוח נושאת במעגלים את הקולות של ילדים שעזבו.
 "לעולם לא עוד" - חצבו בקיר האבן,
 זה עליהם ועליי.

המחשבות שלי התקרשו כמו דם.
 האוויר סמיך ודוקרני. אני נושמת את הגושים האלה,
 דוחפת אותם לגרון עם הידיים,
 מנסה לרטש את הרגשות שנדבקו,
 כדי שיקלחו כמו קודם,
 כדי שאוכל להיוולד מחדש,
 לזכור את הכול ולהתגבר על הכול.

Теперь здесь лишь шелест песка и сухих веток.
 Одинокая птица удивлённо крутит головой.
 Ничто её не побеспокоит.
 Когда она шумно расправляет крылья,
 Красная яркая точка вспыхивает на её перьях,
 И тихо гаснет.
 Она и не заметит.

Будут ли здесь когда-нибудь люди?
 Разговоры в домах, беготня смешных псов?
 Я этого не узнаю, ведь я больше сюда не вернусь.
 Здесь кровь впиталась в воздух,
 И ветер носит по кругу голоса ушедших детей.
 «Никогда больше», - вырезано в каменной стене,
 Это и про них, и про меня.

Мои мысли свернулись, как кровь.
 Воздух густой и колючий. Я дышу этими комками,
 Руками проталкиваю их в горло,
 Пытаюсь разодрать слипшиеся чувства,
 Чтобы они потекли, как раньше,
 Чтобы я смогла родиться снова,
 Вспомнить всё, и всё преодолеть.

אני חוצה את הדשא,
פרחים כחולים על השיחים, דממה סמיכה מסתננת מהם,
העיניים שלי נושמות אותה.

אני הולכת בין בתים,
החלונות שלהם מסתכלים פנימה, הילדים על הנדנדות לא רואים אותי,
אבל השיער המעופף שלהם מצייר את העתיד שלי.

אני הולכת מעל העצים,
העלים שלהם צורבים אותי, טובלים אותי בזהב ובירוק.
אני נוטלת את הקצב שלהם, סופגת אותם לתוך העור שלי.

אני הולכת בענן.
זה נפרש לפניי, מוביל לאלף נתיבים,
אני אבחר את שלי, היחיד, אבל אאיר אור על כל אחד מהם.

הלילה מקבל את פניי,
קור הגשם על השפתיים שלי, טעם של אבק שנזרק למעלה.
אקח לתוכי את כל מה שכדור הארץ נותן לי.

קווי משמעות קולחים,
בחלום הזה אני מתמסמסת ומתמצקת. אני אצא מזה אחרת,
אבל אף אחד לא ישים לב להחלפה.

Я иду по лужайке,
Синие цветы на кустах, густая тишина сочится из них,
Мои глаза дышат ею.

Я иду меж домов,
Их окна смотрят вовнутрь, дети на качелях не видят меня,
Но их взлетающие волосы рисуют моё будущее.

Я иду над деревьями,
Их листья обжигают меня, купают в золотом и зелёном.
Я принимаю их ритм, выпитываю их своей кожей.

Я иду в облаке.
Оно стелется передо мной, ведёт тысячами путей,
Я выберу свой, единственный, но освещу каждый из них.

Меня встречает ночь,
Холод дождя на губах, вкус взметнувшейся пыли.
Я возьму в себя всё, что даёт мне Земля.

Линии смыслов текут,
В этом сне я плавлюсь и застываю. Я выйду из него другая,
Но никто не заметит подмены.

הבית הקטן נרתע ונעץ את אפו בתמימות
לכפות הידיים הרכות של רוח הסתיו.
עתיד שלי כבר בדרך.

Домик вздрогнул и доверчиво уткнулся носом
В мягкие ладони осеннего ветра.
Моё будущее уже в пути.

במילמול הנחל, ברעם הקרונות
 ברשרוש העלים, בשיחות של העוברי האורח
 פתאום מבצבצת מוזיקה מוזרה
 בוקעת מבעד לשכבה עבה של אירועים.
 אני שומעת אותה כשאני נדהמת.

היא מתעוררת ללא כלים וללא לחן
 לא ברור מאיזה צלילים היא מורכבת
 איך היא נוצרת מכל מקום ובשום מקום
 ולמה הוא לפעמים נעלמת ואחר-כך עוד פעם פה
 אבל אני בהחלט שומעת אותה.

היא יורדת כמו טל - בכל מקום ובו זמנית
 מתכנסת כאחד מתפזורת של רעש וכאוס
 יורדת כמו ערפל, קורעת אותי מכל הכיוונים
 ומשהו, כאילו התעיף לחכות
 יוצא ממני לפגוש אותה.

במוזיקה הזו - אי-ציות
 יש בתוכה קולות, שקוראים לי.
 הם מספרים לי על סוד גדול
 הם זועקים ודורשים ומתחננים ומלטפים
 ועוזרים לי לגעת בלב העולם.

В бормотании ручья, в грохоте вагонов,
 В шелесте листьев, в разговорах прохожих
 Вдруг пробивается странная музыка,
 Просачиваясь сквозь толстый слой событий.
 Я слышу её, когда замираю.

Она возникает без инструментов и без мотива,
 Непонятно - из каких звуков она складывается,
 Как возникает отовсюду и нигде,
 И почему иногда пропадает, а потом снова здесь,
 Но я точно её слышу.

Она выпадает, как роса - везде и одновременно,
 Собираясь воедино из россыпи шума и хаоса,
 Опускается туманом, рвёт меня со всех сторон,
 И что-то из меня выходит ей навстречу,
 Как будто устав ждать.

В этой музыке - неповиновение,
 В ней - голоса, они зовут меня.

Они рассказывают мне о великой тайне,
 Кричат, и требуют, и просят, и ласкают,
 И помогают прикоснуться к сердцу мира.

העבר והעתיד מקיפים אותי,
 הזמן לוחץ עליי ומקשה על הנשימה.
 האוויר חיבק אותי מכל עבר,
 צפוף לי בתוכו, אני לא יכולה להתפרץ.

אני יכולה לזוז רק אם ארצה,
 אבל אני לא יודעת מאיפה מגיעים הרצונות וזה מפחיד.
 מה אם הרצונות לא ייווצרו?
 האם אני אטבע באוויר ובזמן?

הרים זורמים מהשמיים והופכים לזקיפים,
 הם מכתרים אותי והודפים את האוויר,
 נותנים לי את ההזדמנות לשאוף, למצוא כוח
 ולנזול לתוך ההשתקפות שלי.

Прошлое и будущее обступили меня,
 Время сдавливает и мешает дышать.
 Воздух обнял меня со всех сторон,
 Мне тесно в нём, мне не вырваться.

Я могу пошевелиться, только если захочу,
 Но откуда возникают желания, я не знаю, и это пугает.
 Что, если желаний не возникнет?
 Я утону в воздухе и во времени?

Горы вытекают из неба и становятся сталагмитами,
 Они обступают меня и расталкивают воздух,
 Дают мне возможность вдохнуть, найти силы
 И вытечь в своё отражение.

משהו חי נושם עמוק בתוכי ,
 זה שוכב שם כמו אוקיינוס כבד של כספיתאני יכולה לשחרר .
 אותו, לתת לו לנזול לאנשהו ,
 ואז פלגים שלו מתגבשים - למילים ,
 לחוויות, לשיר או למוזיקה .

אני לא יוצרת, לא ממציאה, לא בוראת,אני פשוט מרשה ,
 לעצמי-האוקיינוס
 לעלות כמו משבר כבד, ונתזים שלו
 יהפכו למשהו, יתקרשו למה,
 שיהיה האישיות שלי ברגע זה .

כל רגע אני נוצרת מחדש .
 אני לא מי שהייתי, לא מי שאהיה .
 אני לא מי שמתקיימת, לא מי שהם רואים בי .
 אני האוקיינוס שיותר לאין שיעור ,
 אני לא יכולה להבין אותו, אבל אני יכולה להפוך אליו .

Что-то живое дышит глубоко во мне,
 Оно лежит там, как тяжелый океан ртути.
 Я могу отпустить его, дать ему потечь куда-то,
 И тогда его ручьи кристаллизуются - в слова,
 В переживания, песню или музыку.

Я не создаю, не придумываю, не творю,
 Я просто позволяю себе-океану
 Взметнуться тяжелой волной, и её брызги
 Превращаются во что-то, застывают в то,
 Что станет моей личностью в этот миг.

В каждый момент я возникаю заново.
 Я не та, что была, и не та, что буду.
 Я не та, что есть, и не та, какой меня видят.
 Я - тот океан, который бесконечно больше,
 Его невозможно понять, но им можно стать.

עדיין לא שמעתי את השם האמיתי שלי,
ולא יודעת באיזה כיוון הבית שלי עשוי להיות.
אני הולכת במסדרונות ארוכים ובמנהרות אפלות,
משחקה עם ילדים ומתווכחת עם מבוגרים,
מסבירה ושואלת, מבררת ומשיחה,
אבל אחר כך אני תמיד עוזבת כדי לחפש את האדמתי.
היא הובטחה לי, אני חייבת להגיע לשם.

אני מאמינה שסימנים ותשובות מצפים לי מעבר לעיקול,
הם חייבים להיות שם ואז המחלוקות ידמימו,
אבל כל פעם הם חסרים והעבר נעלם ברגע שאני מסתובבת.
כל מה שאני לוקחת בכפיים, בכל מקום שבו אני יושבת לנוח,
הכל מטשטש ומאבד בהדרגה את המשמעות וערך,
ושוב הולכת קדימה, מתמידה יותר בחיפוש, אני מחכה בקוצר רוח,
הרי התשובות הובטחו לי, אני חייבת לברר אותן.

אהבה או סנטימנטליות? קירבה או היקשרות?
אי-ידיעה או אמונה? מסירות או התמכרות?
הכל מתערבב, אבל אני חייבת להבדיל כדי לברור.
אני חייבת להמשיך להרוס את המסדרונות העלובים,
שנבנו על ידי האלה שהיו רק עטיפות,
שפחדו לנשום, שלא הרשו לרוח האביבית להיכנס בהם.
אני הובטחה לעצמי, נשבעתי לא לוותר.

חסרים לי ימים ולילות, אין לי מספיק רגשות ומחשבות.
יש רק מעט סודות ותגליות, אין לי מספיק דממה ועדנה הזאת,
שאינה בוקר רענן פוגש אותי,
ואני שוב מסתובבת ביער, שאותו לא תראה,
צדה את הניצוצות של חוויות, שלא זמינים בשבילך.
אני בולעת את הערפל הלח כאשר רטט של ענפים כסופים
משתכשך בגרון עם טעם מר מתוק בצבע לילך.

Я еще не услышала своего настоящего имени,
И не знаю, в какой стороне может быть мой дом.
Я хожу длинными коридорами и серыми туннелями,
Играю с детьми и спорю со взрослыми,
Объясняю и спрашиваю, узнаю и рассказываю,
Но потом всегда ухожу, чтоб искать свою землю.
Она обещана мне, я должна прийти туда.

Я верю, что знаки и ответы ждут за поворотом,
Они должны быть там, и тогда прекратятся споры,
Но каждый раз их нет, а прошлое исчезает, как только я обернусь.
Что бы я ни взяла в ладони, куда бы ни села отдохнуть,
Всё расплывается, постепенно теряет смысл и значение,
И я снова иду дальше, ищу настойчивей, жду сильнее,
Ведь ответы обещаны мне, я должна их найти.

Любовь или сентиментальность? Близость или привязанность?
Незнание или вера? Преданность или зависимость?
Всё перемешано, но я должна различить, чтобы выбрать.
Я должна продолжать разрушать убогие коридоры,
Что построены теми, кто являлся лишь оболочкой,
Кто боялся дышать, не впускал в себя весенний ветер.
Я обещана себе, я поклялась не сдаваться.

Мне не хватает дня и ночи, мне мало чувств и мыслей.
Мало тайн и открытий, мало тишины и той нежности,
Которой встречает прохладное утро. Мне мало всего,
И я снова гуляю по лесу, которого ты не увидишь,
Ловлю искры переживаний, которые тебе недоступны.
Я глотаю влажный туман, а дрожанье серебряных веток
Сладкой сиреневой горечью плещется в горле.

למעמקי החורשה הזו, שבה המבט בקושי חודר,
לשם, מאחורי השדרים והשיחים הדקים,
לשם, על הדשא הרך שרוקד בניצוצות השמש,
לים של ריחות של אדמה טריה וטחב רטוב,
מתמלאת בצהלה ואור עמוק,
ומתמסרת לכרוז שרק אני יכולה לשמוע,
לשם אני הולכת כדי להתפטר מדאגות ומחרדות.

В глубину этой рощи, куда едва проникает взгляд,
Туда, за берёзами и тонкими кустами,
Туда, на нежную траву в танце солнечных искр,
К морю запахов свежей земли и влажного мха,
Наполняясь торжеством и глубинным светом,
Отдаваясь призыву, слышному только мне,
Я иду, чтобы там умереть для забот и тревог.

היה ערפל, היתה לילך, היתה אדמה שחורה ורוויה.
 מבט שלי היה שקוף, לוחט וחזק כאבן.
 העולם הסתגן בתוכו, מתרומם ומתחלף.
 את נכנסת בי עם הזרם הזה הכרנו אחד את השני.
 חלומותינו נגעו זה בזה נתמסו לטיפת ינטאר אחת,
 אבל לא הספקתי לתפוס אותך או לשמרך אפילו בזכרון,
 ועכשיו המבטים שלנו נקרעים, הידיים נפרדות.

קולי הוגד בי וגוש עלה בגרון וחונק.
 התעוררתי ולא יכולתי להאמין שהחלום איננו עוד.
 שלא אראה אותך פעם נוספת. טיפת הינטאר נמסה,
 התפרקה לדמעות וכאב ובעוד מעט יעלמו גם הם.
 כעת אני יושבת עם רגלי שמוטות בהות מביטה הערך,
 אוחזת עד השנייה האחרונה שבבי חלום ויודעת
 שלא אוכל לשכוח אותך ולא אוכל לזכור.

לא הכרתי אותך, לא ראיתי אותך מעולם,
 בטיפת מים לא ראיתי השתקפות פניך,
 ברעש הרוח לא שמעתי קולך.
 קליפת עץ גסה, מים זורמים בנחל, שמיים ללא סוף,
 אדמה שחורה וגל רצ של פרחי לילך -
 אני אחפש עכשיו בהם רגישות למפגש חדש,
 אני אצור בתוכי את הדרך המובילה אלי ואליך.

Был туман, была сирень, была чёрная густая земля.
 Мой взгляд был прозрачен, огнен и каменно твёрд.
 Мир протекал сквозь него, вскипая и преображаясь.
 Ты вошла в меня с этим потоком, и мы узнали друг друга.
 Наши сны соприкоснулись и слились в одну янтарную каплю,
 Но я не смогла, не успела тебя удержать или даже запомнить,
 И теперь наши взгляды разорваны, руки разжались.

Мой голос мне изменил, комок подкатил, удушая.
 Я проснулась и не могла поверить, что сна больше нет,
 Что я больше тебя не увижу. Янтарная капля рассеялась,
 Распалась на слёзы и боль, но уйдут и они.
 Теперь я сижу, свесив ноги, бессмысленно глядя куда-то,
 Удерживая до последней секунды обломки сна и понимая,
 Что не смогу тебя ни забыть, ни запомнить.

Я не знала о тебе, я не видела тебя раньше,
 В капле воды я не видела твоего отражения,
 В шуме ветра я не слышала твоего голоса.
 Грубая кора дерева, быстрая вода ручья, бездонное небо,
 Чёрная земля и бегущая волна цветов сирени -
 Я буду теперь искать в них предчувствие новой встречи,
 Я буду создавать в себе путь, ведущий к себе и к тебе.

אנחנו חיים כאן מאז ימי קדם בלתי נסבלים,
ונמשיך לחיות כאן לעד, עד קץ הזמן.
אנו יודעים את עוצמת השלווה ומאמינים שאין סיבות.
אין דבר שיוכל לשנות זאת.

באביב השמים נבקעים ומים סוערים פורצים לכאן,
הם רותחים ונמסים תחת השמש הגדולה והאכזרית,
משחקים עם האבנים ומולידים את הד מרקחות של מערבולות.
אין דבר שיכול לעצור אותם.

בסתיו מגיעים הרוחות ומטאטאים את הזוהמה ואת העלים הישנים.
הם מסדרים את הענפים היבשים בדפוסים מסתוריים,
מלטפים את החול ומוחקים את הזיכרון העבר.
אף אחד לא יוכל לחשוף את הסודות שהם נושאים עימם.

לעיתים יצורים רכים ומגוחכים נכנסים לעמק.
הם חולפים כרוחות רפאים, חלשים ופגיעים.
וירוסים מרחפים בטיפות, צייטות קופצים ברכות.
אך אף אחד מהם לא חי מיליון שנה.

"וגם אלו שזה מקרוב באו וקוראים לעצמם "אנשים" -
גושי תוהו ריקים בגאותם, -
יחלפו גם הם ויעלמו, יהפכו לאבק,
ושוב יגיעו ימי טהרת הבראשית.

ואנחנו נשוב לספוג את הקור הצורב של היקום.
ונתרחץ בחום המסנוור של הכוכב הצהוב.
נשקף במים, נשתוק לשמים ונקבל את הרוח.
כי אנו - סלעים משבט הנצחיים.

Мы всегда тут жили, со времен нестерпимой древности,
И будем жить тут всегда, пока время не кончится.
Мы знаем силу покоя и верим в то, что нет причин.
Ничто не может этого изменить.

Весной небо раскалывается и сюда приходят бурные воды,
Они кипят и плавятся под великим жестоким солнцем,
Играют с камнями и рождают эхо водоворотов.
Ничто не способно остановить их.

Осенью приходят ветры и выметают сор и спящие листья.
Они раскладывают сухие ветки в загадочные узоры,
Ласкают песок и стирают память о временном.
Никто не может узнать те тайны, что они уносят с собой.

Иногда в долину приходят нелепые мягкие существа.
Они мелькают, как тени, слабы и уязвимы.
Летают вирусы в каплях, мягко прыгают гепарды,
Но никто из них не живет и миллиона лет.

И эти, что пришли недавно и называют себя «людьми» -
Сгустки суеты, опустошенные собственной важностью, -
Тоже мелькнут и исчезнут, превратятся в прах,
И вновь настанут времена первобытной чистоты.

И мы снова будем выпитывать кричащий холод космоса
И купаться в ослепительном жаре жёлтой звезды,
Отражаться в воде, молчать в небо и принимать ветер,
Потому что мы - скалы из племени вечно-живущих.

מחרוזת קרה הובילה אותי
לדמדומים של ערים זרות,
למדורות של מטיילים חופשיים.

אני אישן מתחת לשמיים זרועי כוכבים של מקסיקו
אני אשאף את ההרים הקפואים של טיבט.
אלה שאותם מאוד אהבתי היו גרים שם
וגם היתי גרה שם אני אחרת
ורק רשרוש שינה נשאר ממנה.

Холодная струна увела меня
За сумерки чужих городов,
К кострам свободных путников.
Я буду спать под звёздным небом Мексики,
Вдохну ледяные горы Тибета.
Там жили те, кого я сильно любила,
И там жила другая я, от которой
Остался только шелест сна.

דרך מרקומים עבים של חלום מטושטש
 קולך פילח והתנגש כהד בחזה .
 זעקה פרצה -
 דממה .
 זעקתי חזק יותר -
 השקט העמיק .
 את כה רחוק, אבל יכולתי לגעת
 ברוך מבטך .
 את אינך יודעת מי אני, כי נמסתי
 דורות לפני נשיקתך הרכה הראשונה
 לפני מבטך הרציני הראשון .
 עוד לפני שטפריך נשלפו לראשונה
 ולפני שהפתיתים הראשונים נחתו על פניך .

Сквозь плотные ткани смутного сна
 Твой голос пробился, ударился эхом в груди.
 Вырвался крик -
 Тишина.
 Закричала громче -
 Стало ещё тише.
 Ты так далеко, но я могла бы прикоснуться
 К нежности твоего взгляда.
 Ты не знаешь - кто я, ведь я растворилась
 За века до твоего первого ласкового поцелуя,
 Первого серьёзного взгляда.
 До того, как ты в первый раз выпустила когти,
 И как первые снежинки ударили в твоё лицо.

מאחורי מערבלות של כנפי עורב
ימים ללא אביב מתמוטטים מהמגדלים.
תחתיהם יש טיפות של מה שעבר
עדנה נרדמת זוהרת בהם.

За вихрями вороньих крыльев
Срываются с башен дни без весны.
Под ними капли того, что прошло -
В них светится спящая нежность.

התעוררתי וראיתי,
 שהווילונות פתוחים,
 וגם החלונות פתוחים,
 ומישהו כבר פתח את השמיים,
 שבתוכם אגור עכשיו.
 הידיים שלי יהיו שקופות
 והגוף מתפרק לאט-לאט
 למיליארדי גרגרי חול רועדים.

בהתחלה פחדתי
 אבל אז הבנתי שאני ישנה.
 בחלום הזה שטפתי פנים וצחצחתי שיניים,
 קראתי ספר, חיבקתי את אחותי
 וחיכיתי וחיכיתי שסוף סוף אתעורר.
 אחותי הסתכלה לי בעיניים ואמרה,
 שהיום אני קצת מוזרה
 ושהשמיים גועשים בעיניי.

Я проснулась и увидела,
 Что занавески открыты,
 И окна тоже были открытыми,
 И кто-то уже открыл небо,
 В котором мне теперь жить.
 И мои руки были прозрачны,
 А тело медленно распадается
 На миллиарды дрожащих песчинок.

Сначала я испугалась,
 Но потом поняла, что сплю.
 В этом сне я умылась и почистила зубы,
 Почитала книгу, обняла сестрёнку,
 И всё ждала и ждала, когда же я наконец проснусь.
 Сестренка заглянула в мои глаза и сказала,
 Что сегодня я какая-то странная,
 И что в моих глазах плещется небо.

התעוררתי וראיתי הרים זוהרים -
 ממש בשמיים, ממש מעליי.
 סתיו קריר קיבל אותם, וכאילו בזהירות
 חיבק אותם בעלים שבירים ונאנח.

ההרים האלה אינם כאן, ואינם יכולים להיות.
 הכרתי אותם מיד - אלו פסגות
 ממסעותיי הבודדים, הרחוקים.
 ואז הם השתקפו בתוכי, בוחנים, מלטפים ומבטיחים.

היינו אמורים להיפגש שוב, האמנתי,
 בעוד שנים, או עשורים, איני יודעת,
 אך לראותם כאן, עכשיו?
 בנשימת היער הרטוב, הטייגה הלחה?

בפריצתם את השמיים, ההרים הפחידו את הזמן
 והוא ברח, התבל בין שיחים ועצים,
 נשפך על עלים, התמזג בזהוב,
 הסתתר בתוך טחב, התיימר להיות גזעים יבשים.

כבר אין דבר בינינו, והקשיחות הקפואה,
 שנפרדה מהצוקים, פרצה אל גופי
 ותישארה בי לעולם, מהופכת לנחישות
 ובתמורה נתתי להרים את עדינותי
 אך משום מה היא רק הפכה ליותר.

Я проснулась и увидела яркие горы -
 Прямо в небе, прямо надо мною.
 Холодная осень приняла их, и как будто с опаской
 Обняла своими хрупкими листьями и вздохнула.

Этих гор тут нет, да и быть не может,
 Я узнала их сразу - это вершины
 Из моих одиноких, далёких путешествий, и тогда
 Они отражались во мне, испытывая, лаская и обещая.

Мы должны были встретиться снова, я верила,
 Через годы, или десятилетия, я не знала,
 Но увидеть их здесь, и сейчас?...
 В дыхании таёжного влажного леса?...

Прорвав собою небо, эти горы вспугнули время,
 И оно метнулось, затерялось меж кустов и деревьев,
 Расплескалось по листьям, влилось в желтизну,
 Затаилось во мху, притворилось сухими стволами.

Больше нет ничего между нами, и мёрзлая твёрдость,
 Отделившись от скал, ворвалась в моё тело,
 И останется вечно со мной, превратившись в решимость,
 А взамен отдала я горам свою нежность,
 Но её почему-то стало лишь больше.